

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS

manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimo quinto mensis

Novembris, Anno Domini M. DCC. LIX.

PRÆSIDE

M. NATALI-NICOLAO MALLET, Doctore Medico.

An in morborum Therapeiâ habenda sit ratio Epidemie grassantis?

I.

EPIDEMICI morbi sunt ii qui ex communi causâ oriundi plures, simul, in eodem loco aggrediuntur. Nullum est morbi genus luctuosius: nam jure affirmaveris plures eâ peste quàm cæteris omnibus morbis è medio tolli homines: nullum curatu difficilius, deficiente sapius medici optimo duce experientiâ, deficientibus libris quos consulat: nullum denique morbi genus Epidemiis latius diffusum, nullum frequentius ingruit. Etenim ne unus quidem effluit annus in cujus curriculo morbum Epidemicum saltem unum quivis non nominet & plures non indicet medicus sagax & exercitatus *, qui vel apertè saviunt, vel occultè suam indolem aliis morbis imperiuntur; quod quidem accuratissimâ sedulitate investigandum est Medico laudis & felicitum successuum cupido. Non ignoramus

* Baillou, Sydenham, Gerbesius, Winteringham, Huxham, &c.

plurimos Medicos & imprimis recentiores ubique gloriari se morbum quemlibet citò & tutò sanare posse, nullâ Epidemiarum ratione habitâ. Contra illos contendimus morborum cognitionem esse sæpius dubiam absque Epidemiæ grassantis præviâ notitiâ, & in illorum Therapeiâ illius Epidemiæ rationem esse habendam.

I I.

IN plerisque morbis *indicationes* curativæ certæ desumuntur. Ex observatione exquisitâ symptomatum; quibus *indicationibus* si Medicus satisfaciât, medicamentorum idoneorum ope, brevi felici eventu gaudet: sed Medicina dogmatica quæ has *indicationes* eliciendi methodum optimam nos docet, easdem regulas ad dignoscendos & curandos morbos tradit, dum grassantur Epidemiæ quælibet. Illas verò si tunc temporis sequeremur, in gravibus & funestis erroribus quotidie versaremur; sæpius enim, quæ magis indicata nobis videtur curatio ad morbum præsentem debellandum, Epidemico affectu furente, contraindicatur; ita ut, si illam adhibeas, morbus citò exasperetur. Morbi *intercurrentes* qui Epidemiis accedunt, illâ medendi methodo tractandi sunt quæ variis Epidemiis medetur, sed paululum accommodatâ ad morbi intercurrentis accidentia. In quibusdam annis morbi Epidemici plures simul sæviunt, sed unus eorum prædominio potitur. Tunc famam sibi, & arti honorem ille solus conciliabit qui sedulo dignoscere poterit quod symptoma in variis morbis intercurrentibus, quæque Epidemia sibi vindicet; & an huic vel illi symptomati medendum sit. Sed non semper debacchatur Epidemia omnibus faciliè dignoscenda; sæpius serpit occulta, non nisi à cautissimis deprehensa, suamque omnibus ferè aliis morbis indolem impertitur, vel ab initio vel alio tempore morbi. Sæpe etiam, concurrente cum Epidemiâ morbo primario, morbus exsurgit cujus indolem non faciliè secernas. Denique morbi complures ex quibus aliàs nullum imminet periculum, Epidemiâ sæviante quælibet, periculosiores evadunt. Non alia est investiganda ratio cur, dum grassantur Epidemiæ, morbi cujusvis generis cum successu tam infelici tractentur à Medico in illarum cognitione & curatione rudi. Quæ dicta sunt confirmantur observationibus.

DUM morbi cujusvis generis & imprimis variolæ Epidemicè furunt, eas quovis symptomate & sub variorum morborum specie invadere, quotidie videre est. Qui tunc symptoma vel morbum mentitum curare suscipit, naturam perturbat operantem. Advertit Sydenham febres pleuritidis symptomatibus stipatas, pleuritidis remediis exacerbari, & multum diversâ methodo sanari, quam Epidemia catarrhalis tunc temporis sæviens *indicabat*. Deprehendit præterea, uno & altero post graviolem pestem anno, febres omnes indolem redolere pestilentialem, pestisque medelam solam sibi vindicare. Febres variolosæ, depuratoria, morbilli, dysenteria per plures annos grassari observata fuerunt. Tunc illarum indolem inducunt morbi *intercurrentes*; quibus ut mederetur Epidemia ratio erat habenda. Hoc anno ineunte Epidemia catarrhalis, & morbillosa * in his regionibus, cum plerisque morbis tum acutis tum chronicis complicabatur vel commiscebatur; quam si in curatione instituendâ, animo præsentem non habuisset Medicus, icopum vix attigisset. Sævientibus febribus intermittentibus, affectus plurimi varii generis qui periodicè redeunt, intermittentium specifico remedio feliciter curantur. Ex his sequitur morbo Epidemico sævienti serio & semper attendendum esse, & in omni ferè morbo medendi methodum Epidemiae peculiarem adhibendam esse quæ tantummodò ad morbi intercurrentis speciem leviter flectatur.

I V.

CONCLUDERE igitur jubent experientia & ratio, absque Epidemiarum cognitione perfectâ, incertam esse morborum multorum curationem: perfectâ requiritur cognitio quæ complectatur Epidemiarum magis frequentium, & imprimis earum quæ actu grassantur vel grassari solita sunt, causas, diagnosis, prognosim, & curationem: noscat Medicus morborum complicationes, symptomatum contraindicationes, quæ in Epidemiis variis sæpius observantur: noscat morbos qui eis superveniunt, aut in quas illæ mutantur: calleat præcipuè invadendi modum cujusque Epidemiae proprium, certatque illas distinctionis notas, quas singulis speciebus morbi, naturam impressisse, sagax detexit Sydenham. Si talis Medicus accersatur ad

* Ex. Confu-
Mff. D. Bo-
vatt, D. M.

ægros febre laborantes, & morbus quivis Epidemicus grassetur, certus brevè fiet de genuinâ morbi indole suæ curæ permissi, primaque morbi tempora utiliter impendere ille solus noscet. Hâc ornati doctrinâ Hippocrates, Baillou, Sydenham, Gerbesius dum viverent florûre, felicissimique practici habiti sunt.

V.

SED objiciet forsan aliquis qui quantum in institutionibus medicis exercitatus, tantum in praxi rudis est, sunt certa principia quæ ad omnes omninò morbos pertinent, & ex quibus hoc vel illud symptoma & phænomenon hoc vel illud remedium flagitat, unde concluditur certam esse morborum omnium curationem, absque præviâ Epidemiarum cognitione. Illud equidem de plurimis morbis verè jactatur aliquando; affirmari nihilominus potest & debet, morbos plerosque huic axiomati non subiacere, dum sæviunt Epidemix, teste scilicet repetitâ observatione, testibus exemplis in corollario tertio allatis. Nostram sententiam, ni fallimur, & exemplis adstruximus, & iis argumentis instruximus quibus assentietur quisquis anticipatis opinionibus non fuerit præoccupatus. Maneat hoc igitur inconcussum sævientibus Epidemiis singulos morbos earum naturæ nunc magis nunc minùs contractæ non immeritò esse suspectos, dubiamque illorum esse curationem, nisi Epidemico affectui & morbo cuilibet accedenti simul medeatur.

Ergo in morborum Therapiâ habenda est ratio Epidemix grassantis.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes Descemet.

M. Cleriadus Vachier.

M. Julianus Buisson.

*M. Joannes-Baptista-
Franciscus de la Rivière.*

*M. Petrus-Josephus Morisset
Deslandes.*

*M. Petrus Bercher, Cessissima
Principis Parma &
Placentia Ducissæ Archia-
ter.*

*M. Guido - Dan'è Despaux-
reaux.*

*M. Joannes-Ludovicus-Ma-
ria Solier.*

*M. Theodorus Baron, Cen-
sor Regius & Regia Scien-
tiarum Academia Pari-
sienfis Socius.*

Proponebat Parisiis ACHILLES-GUILLELMUS LE BEGUE DE PRESLE;
Aurelianensis, Doctor Medicus Remensis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ
Parisiensis Baccalaureus, Theses Author, A. R. S. H. 1759.

A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis Viduæ QUILLA U, Universitatis & Facultatis Med. Typographi, 1759.